

Proč nelovíme mamuty?

Nebojte se, nebude to pojednání z biologie. I když taky trochu. Musím přemýšlet o mnohých věcech kolem sebe. Co je vlastně důležité, co je podstatné, co nás ovlivňuje. To vše v souvislosti s mojí prací ve firmě, která přináší do sociálních služeb nový faktor – techniku. Lidé jsou od nepaměti opatrní. Vždy se nějak postavili proti novinkám. I když té většině se zdálo, že jak to je, je to funkční. Já to říkám v tom příkladu, že kdysi jsme lovili mamuty, osvědčilo se to, tak proč je přestali lovit. Jen proto, že vyhynuli? Nebo proto, že nějaký koumák našel jiný zdroj obživy, nějakou pomůcku, která mu to zjednodušila. Jistě se okolí hodně vyděsilo. Stejně jako když vyjel první vlak či automobil, když se ve vzduchu vznášel balon či letadlo, vyděsili se lidé stejně, když se na plátně ten obrázek pohnul díky filmovému pásu. Proč to píší? Protože uvažuji o tom, co dělám. V sociálních službách chceme nahradit lidskou práci moderními technologiemi. A lidé se jich bojí. Vždyť kdysi stačilo, že starý člověk byl u nejstaršího syna na vejmiňku a bylo vystaráno. Potom jsme začali dávat víc a víc státu, v domnění, že se o nás postará. Jenže ono to nějak nefunguje. Chvíli se zdálo, že ano, ale ono ne. Rušíme ústavy, nemáme peníze pro sociální služby. A jak pomoci bez peněz. Technikou? Ale to je velký bratr, kterého se bojíme. A navíc v sociálním vyloučení je základním problémem skutečně to sociální osamění, čili odtržením lidí, ze své pracovní, rodinné či jiné skupiny. Může nahradit technika toto? Dokážu vysvětlit výhody techniky, tak aby to vlastně nerozšířilo tu sociální izolaci? Kde je člověk člověku pomocníkem? Nebude nás ta technika za chvíli řídit? Ano, kdysi běžel člověk s praporkem před autem, jako před hrozícím nebezpečím. Nyní se jich po silnicích valí takové množství, že nemůžu v klidu přejít na druhou stranu silnice. Komunikujeme se sluchátkem v uchu s mnoha protějšky. Ale potkali jsme se vůbec někdy? Píšeme si na Skype, facebooku, ale víme s kým? Není lepší než tisíc slov jeden dotek, jeden usměv? Řeknete jistě ano, je. Ale jak pomoci těm, co by rádi zůstali doma, ale rodina musí do práce, těm co by rádi ven, ale nemají na zaplacení asistenta, protože ten příjem je tak malý? Musím uvažovat i o těchto okolnostech. A pokud ta technika pomůže k tomu, že mi pomůže zůstat doma a večer či víkend strávit s blízkými, ve své sociální skupině, má překvapivě i ta technika smysl. Ale přece jen, červíček hlodá... Nebylo by lepší v té tlupě a lovit ty mamuty?

Text zpracoval Jaroslav Čajka

Příklady dobré praxe byly vytvořeny v rámci mezinárodního projektu **Support Patients through E-Services Solutions (SPES)**, který je financován z programu CentralEurope a zdrojů ProDeep, o.s.